

A close-up portrait of a young woman with blonde hair and blue eyes, looking slightly to the right. She has a soft smile and is wearing light pink lipstick. Her hand is visible at the bottom left, with white nail polish.

Kristína Pavelková

B *Mám*
čo teraz **U**

MARENČIN PT

Život máme vo svojich rukách a záleží len na nás, ako s ním naložíme...

Venujem mojej rodinke a Igimu

Kristína Pavelková

**tridsat',
čo teraz**

MARENČIN PT

© Kristína Pavelková, 2017
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2017
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2017
Design © Marta Blehová, 2017
Jazyková úprava Sylvia Sachs
609. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-701-2 (brož.)
ISBN 978-80-8114-701-2 (ePub)
ISBN 978-80-8114-701-2 (PDF)

1. kapitola

Ďalší nudný deň v práci, zabitý čas. Radšej by som ho strávila s nohami vyloženými na stolíku a pohľadom upreným do knihy alebo do telky, alebo hocikam, len nie na hrbu papierov a nevybavených odkazov ležiacich na mojom nie príliš upratanom pracovnom stole. Rovnaký neporiadok som mala aj vo svojom vnútri. Až príliš dobre som si uvedomovala dátum, ktorý sa blížil astronomickou rýchlosťou. Som tridsiatnička. Ako to len hrozne znie, tridsiatnička. Vlastne ešte nie, až o pár mesiacov, presnejšie o tri. Čím viac som sa blížila k dátumu mojich tridsiatych narodenín, ktoré som považovala za zlomový vek, tým viac som prepadávala panike.

Mechanicky som si pretrela oči unavené od počítača, prstom som si pošúchala úzky nos husto posiaty pehami, dlaňou som si prikryla malé pery a nasilu som zívla.

Prečo majú všetky moje oveľa mladšie kolegyně na stoloch fotografiu s manželom, deťmi alebo priateľom, iba ja nie?

Zapol sa môj samonasierací mechanizmus. Rukou som šmátrala v zásuvke s pohotovostnou rezervou, vytiahla som spoľahlivý obalovač nervov – čokoládovú tyčinku. Pri pohľade na moje široké boky mi v hlave zablikala červená kontrolka, ale aj tak som si odhryzla. Do mozgu dorazil príval endorfínov, čokoterapia zaberie vždy.

Pohľadom som prešla po otvorenom priestore kancelárie ekonomického oddelenia známej banky, v ktorej som pracovala už od vysokej. Väčšina ľudí takéto kancelárie nazýva anglickým výrazom open office. Môj pohľad zastavil pri vedľajšom stole, za ktorým sedela moja kolegyňa Lívia. Tá mala na pracovnom stole tiež jednu fotografiu. V bielom rámičku v tvare srdca sa vyškierala nízka postava modrookej brunetky, Livika tu žiarila šťastím, pretože ju v náručí zvieral jej priateľ.

Prstami som zahrabla do svojich plavých vlasov a prehodila som ich dozadu, tie mi zahallili ramená. Na notebooku som stlačila off a zaklapla som monitor.

„Tak čo, Sandri, nadnes padla?“ spýtala sa ma Liv od vedľajšieho stola, ktorý bol od toho môjho predelený iba tenkou preglejkou natretou na modro.

Liv, ako som ju volala, bola odo mňa mladšia o celé štyri roky. Bola jediná, s ktorou som si v práci rozumela. Spájala nás nenávisť voči našej šéffe.

Bolo to pred rokom, keď po Katke na miesto vedúcej ekonomického oddelenia nastúpila

štíhla, sebavedomá Nora s výstrihom až po zem. Hneď sme vedeli, že musíme spojiť sily, inak nám Mrcha znepríjemní život. Áno, presne tak sme ju volali, Mrcha. Táto výstižná prezývka nám napadla, hneď ako sme ju prvý raz uvideli. Jediný, kto žral každý Norin nápad, bol riaditeľ oddelenia, Žigo. Slintal ako pes, len čo ju zazrel kráčať vo vražedných ihličkách, viac ako jej pracovné výsledky ho zaujímal jej plný výstrih.

Ach, tak veľmi som dúfala, že po Katke na jej miesto nastúpim ja. Veď som si ho právom zaslúžila, pracovala, vlastne drela som tu takmer šesť rokov. Namiesto povýšenia ma čakalo prekvapenie v podobe beštie menom Nora, ktorá mi každý môj deň v práci znepríjemnila. Nosí sa, akoby sme jej tu všetci patrili, pritom je len o pár rokov staršia, presnejšie o päť. Určite to miesto nedostala pre jej pracovné skúsenosti, ale preto, že riaditeľ z nej bol namätko.

Mechanicky som sa pousmiala. „Aj zajtra je deň.“

Od vysokej školy som drela v tejto kancelárii, na tom istom mieste, snažila som sa, ako som vedela, ale žiadny posun vpred nenastal. Keď som robila pohovor na pozíciu ekonómky, na otázku „Kde sa vidíte o päť rokov?“ som sebaisto odpovedala: „Na mieste vedúcej oddelenia.“ Ani po viac ako piatich rokoch žiadna zmena, stále som na tom istom mieste radovej ekonómky. Pomaly som rezignovala, prestala som dúfať, že by sa mi niekedy mohlo podať získať miesto, ktoré som si vysnívala už na strednej.

„Čo tak skoro? Máš rande?“ uškrňala sa na mňa Liv.

Takmer pravidelne som odchádzala medzi poslednými. Doma ma nikto nečakal, ani len kocúr alebo fenka čivavy, nikto, iba štyri steny môjho malého jednoizbáku. Naklonila som sa k Líviinmu počítaču, aby som sa pozrela, koľko je hodín.

„Veď je päť,“ nechápavo som na Liv vypleštila svoje modrosivé oči.

„Vždy chodievaš medzi poslednými,“ pripomenula mi. „Tak povieš mi, kto je ten záhadný chlap?“

„Livi, žiaden nie je.“

Hovorila som pravdu. Moje vzťahy mali trvácnosť otvorenej šunky v chladničke. Ešte som nemala vzťah dlhší ako ročné obdobie.

„Mala by si s tým už konečne niečo urobiť, o tri mesiace máš tridsať,“ upozornila ma.

Ako keby som si to neuvedomovala. Ako keby som na to nemyslela každú minútu dňa. Moja tridsiatka sa blížila závratnou rýchlosťou a ja som svoj vek nedokázala zastaviť. Ach, ako by som len chcela zastaviť čas a neprekročiť túto pomyselnú hranicu staroby, ktorú mám v sebe zakotvenú od puberty. Tridsať, každý ma hneď zaškatuľkuje do kategórie stará dievka, karieristka, ktorá sa bráni rodine. To druhé som hneď vylúčila, po povýšení túžim už dlho, ale moja posledná nádej sa rozplynula, keď nastúpila Mrcha. Aj keď som celé roky poslušne plnila Žigove príkazy, stačil jeden Norin pohľad a všetko bolo fuč.

„Mala by si si konečne nájsť chlapa.“

„Nečaká ťa náhodou tvoj Milo?“ podotkla som podráždene. Ako som len neznášala, keď mi niekto pripomínal, že som stále single, aj keď to bola moja najoblúbenejšia kolegyňa.

„No tak, neurážaj sa hneď, nemyslela som to tak.“

Nehnevala som sa na Liv, ale na seba. Nikto nemôže za môj spackaný život, môžem si zaň sama. Žiadna ružová farba na obzore, všade samá šed' a čierna, presne ako počasie vonku.

„Som trochu podráždená, mám mať svoje dni,“ usmiala som sa na kolegynku, ktorá vypla počítač a do bielej kabelky hodila mobil.

Keby som nemala v práci Liviku, tak by som načisto zomrela od nudy, nemala by som si s kým poklebetiť. A kto by mi pomohol bojovať proti Mrche?

Pozrela som do veľkého okna na druhom konci kancelárie, obloha bola zatiahnutá, akoby malo opäť snežiť. „Ešte aj počasie mi to robí naschvál,“ hundrala som.

„Čo si čakala na konci marca? Počkaj pár týždňov a s prvými jarnými lúčmi sa ti hneď zlepši nálada,“ snažila sa ma rozveseliť.

„Tuším začínam mať migrénu,“ priložila som si dlaň na čelo. Obama ukazovákmi som robila pomalé krúživé pohyby na spánkoch.

Livika si rukami uhladila hnedé vlasy siahajúce sotva po ramená a zopla si ich do gumičky, cez plecia prehodila čierny vlnený kabát a okolo dlhého krku omotala modrý pletený šál.

„Ideš?“ spýtala sa ma.

„Počkaj chvíľku, musím sa pobaliť.“

„Pobaliť,“ zopakovala sucho. „Ako len neznášam tento tvoj výraz – pobaliť. Čo ideš na dovolenku?“

Neodpovedala som, do čiernej kabelky som hodila diár, mobil, kľúče a obal s papiermi s nedokončenou prácou. Aj tak sa budem doma nudiť, urobím prácu navyše a vytriem Mrche kocúra.

Z vešiaka v rohu kancelárie som zvesila púdrovo ružový kabát so širokým golierom, prepásala som ho rovnakým opaskom a okolo krku som si omotala béžový šál.

„Môžeme,“ zahlásila som, keď som podišla k Liv, ktorá ma už netrpezlivo čakala pri výťahoch.

„To balenie ti trvalo,“ poznamenala s úškrnom.

„Aspoňže ty máš dobrú náladu.“

Liv ma štuchla ukazovákom do ramena.

„Tak si ju urob aj ty. Nebuď stále vážna. Život je predsa zábavný.“

„Si super,“ konečne som sa uvoľnene usmiala.

Výťah oznámil svoj príchod, dvere sa lenivo otvárali. Z výťahu vystúpili dlhé štíhle nohy vo vysokých červených ihličkách a dopadli na lesklú sivú dlažbu na chodbe. Moja a Livikina tvár razom zbledli. Pozrela som na Liv, tá bola rovnako zmeravená, nevydala zo seba ani hláska.

Mrcha. Úzke čierne minišaty obopínali jej útle boky, plné prsia v okrúhlom výstrihu sa

tlačili von. Dlhými gélovými nechtami si prešla po blondavých vlasoch uhladených do vysokého drdolu, našpúlila krvavočervené plné pery a spustila svojím piskľavým tónom: „Čo vy dve? Nemáte čo robiť?“ počastovala nás na privítanie.

A ty? Kde si bola? Určite si si bola vypaľovať zobák, chcela som povedať, ale zahryzla som si do svojho už aj tak prostorekého jazyka. Namiesto toho som iba sucho povedala: „Ideme domov.“

Dúfala som, že Mrcha vie, že už pred polhodinou sme odpracovali náš povinný osem a polhodinový pracovný čas.

„Sandra, tie tabuľky si dokončila?“ hľadala niečo, čím by ma nachytala.

Už dávno som oľutovala, že som si s ňou potykala. Ale nemala som na výber, Mrcha to navrhla každej kolegyni, hneď ako nastúpila do práce. „Samozrejme, máš ich v mejle,“ nedala som sa.

V Norinej vyhladenej tvári sa zjavilo sklamanie, ale iba toľko, koľko povolila natiahnutá pokožka. Určite si na ňu dávala kilá značkových krémov propagovaných v každom lifestylovom časopise. Nedala by som ruku do ohňa za to, že nepodstúpila nejakú omladzujúcu kúru alebo botox.

„Zajtra, hneď ráno, potrebujem od teba prezentáciu k novému produktu,“ vymyslela si narychlo aspoň niečo. Vždy musela mať posledné slovo.

Zdá sa mi to, alebo naozaj je vysadená iba na mňa?

„Nie je problém,“ snažila som sa ostať v pohode a nedať jej najavo to, ako veľmi by som jej teraz chcela vynadať. Dokonca som na perách vyčarila falošný úsmev. Možno by som jej predsa len mala byť vďačná za to, že som sa pri nej zdokonalila v hereckých schopnostiach. Mohla by som hrať v dennom seriáli, tak mi to išlo.

„Tak zajtra,“ dodala sucho a bez pozdravu. Jedným pohybom sa zvrtila na úzkom podpätku svojej značkovej lodičky a zamierila k dverám vedúcim ku kanceláriám.

„To čo bolo?“ vydýchla nahlas Liv, keď sa vzdialila. Rukou sa načiahla k tlačidlu na privolanie výťahu a ukazovákom ho zatlačila.

„Ako ju len nenávidím,“ zašomrala som.

„Snáď ťa nerozhodí nejaká fíflena. Kašli na to. Už si zabudla, čo som ti pred chvíľou povedala?“

Snažila som sa o úsmev, no kolená sa mi ešte stále chveli. Nie od strachu, ten som pri Mrche nikdy nemala. Ten pocit stále neviem identifikovať, aj keď som sa o to pokúšala niekoľkokrát. Zmocnil sa ma, len čo som Mrche prvý raz potriasla pravicou. Akoby mi môj šiesty zmysel niečo našepkával. Tá ženská ma iritovala už od začiatku.

Dvere na výťahu sa otvorili, nastúpili sme a zviezli sme sa do podzemnej garáže veľkej presklenej administratívnej budovy.

2. kapitola

Svojho staršieho červeného forda som zaparkovala pred dvanásťposchodovou bytovkou na začiatku betónovej džungle, Petržalky. Rezkým krokom som vybehla po schodoch na štvrté. Nemám čas cvičiť, touto výhovorkou som sa obhajovala pred lenivosťou, ktorá zavládla, len čo som zatvorila dvere svojho malého bytu. Pri pohľade na moje rozširujúce sa boky som si povedala, že aspoň nejaký pohyb musím mať.

Otvorila som dvere na svojom malom jednoizbáku, ktorý mám v prenájme. Takmer vždy, keď sa po práci vraciam do prázdneho bytu, premkne ma pocit úzkosti. Nie som si istá, či je to kvôli stiesnenému priestoru, alebo preto, že ma doma nikto nečaká. Na vešiak v úzkej chodbičke som zavesila kabát a kabelku, vyzula som si vysoké hnedé čižmy a prešla som do obývačky spojenej s kuchynským kútom, či skôr kútikom. Naľavo pri stene ležala sivá pohovka, taká malá, že sa na ňu usadili sotva traja, oproti na bledohnedej poličke stál starší televízor. Podišla som k jednoduchej kuchynskej linke, otočila som vodovodnou batériou a naplnila som veľký pohár studenou vodou. Posadila som sa na barovú stoličku pred vysokým pultom rovnakej bledohnedej farby ako kuchynská linka. Jedálenský stôl som nepotrebovala, načo aj, bývam tu sama. Svoje krátke vzťahy si sem vodím iba sporadicky. Kto by sa chcel pochváliť skromne zariadeným bytom, ktorý ani nie je jeho?

Ako veľmi túžim, aby ma doma niekto čakal. Nie nakrátko, ale tak naozaj. Konečne by som sa mohla tešiť domov. Každý večer ma čaká to isté – stereotyp, ktorý sa stal mojím verným spoločníkom. Nezmyselne prepínam kanály na televízore, ktorý nemá ani HD obraz. Ani priateľov nemám veľa, okrem Liv z práce mám jednu spriaznenú dušu, Ivu. Aj keď je moja najlepšia priateľka, nemôžem od nej každý deň chcieť, aby so mnou trávila celé večery a klábosila o nezmysloch, tak ako sme to robievali na vysokej, keď Stana ešte nemala. Áno, aj ona je šťastne zadaná. Sú spolu už dlho, takmer tri roky. To boli pekné časy, keď sme boli obidve slobodné a nezaujímalo nás, čo bude zajtra, žili sme pre daný okamih.

Spontánnosť, to je to, čo mi chýba, skrsló mi v hlave. Teraz mám naplánovaný týždeň dopredu. Čo týždeň. Mesiac, niekedy aj viac. Priznávam sa bez mučenia, bezstarostné roky bez plánovania ma bavili viac.

Chcela som sa zbaviť negatívnych myšlienok v mojej hlave. Prečo neexistuje nejaký vypínač, ktorým by som ich mohla vypnúť?

Otvorila som nízku chladničku, ktorá zívala prázdnotou. Balenie šunky po záruke, kúsok syra, dve paradajky, zopár jogurtov a fľaša nedopitého bieleho vína. Siahla som po fľaši, z kuchynskej skrinky som vybrala pohár na stopke a naplnila ho dopoly vínom. Odpila som si poriadny hlt, ani to mi však nepomohlo zalátať diery samoty v mojich útrobach. Položila

som pohár na malý sklený stolík pred sedačkou a ovládačom som zapla telku.

„Samé násilie, nehody... Kto sa má na to pozerať?“ utrúsila som a prepla som na ďalší kanál.

Možno by som mala zavolať Ive. Nie, isto má svoj program. Ale veď ešte nie je neskoro, snád ju nevyruším pri intímnej chvíľke so Stanom. Prešla som na chodbu, aby som z kabelky višiackej na vešiaku vylovila svoj biely smartfón. Medzi poslednými hovormi som našla Ivino číslo, zvonilo. Prudko som sa hodila do mäkkej gaučovej podušky.

„Ahoj, Sandri,“ zaznel tenký hlások na druhom konci linky.

„Nevyrušila som vás náhodou pri niečom?“ pre istotu som sa spýtala.

„Sme spolu tri roky. Myslíš si, že to robíme každý deň?“

„Keby som mala frajera ja, robila by som to s ním každý deň,“ povedala som rozhodne.

„To hovoríš len preto, že si žiadneho dlhšie ako niekoľko týždňov nemala. Určite by ťa to po čase prešlo. Vieš, hovorí sa tomu partnerský stereotyp, každý vzťah ním prechádza.“

„Bože, ty si nejaká múdra. Odkiaľ máš tieto nezmysly?“

„Čítala som v časáku,“ hlesla.

Načiahla som sa po pohár s vínom a napila som sa. „Mne nejaký časopis nebude diktovať, čo mám kedy robiť.“

„Čo sa ti stalo, že si dnes taká podráždená?“

„Nič,“ povedala som sucho.

„Zase ťa vytočila Mrcha,“ skonštatovala.

Pred Ivou som nemala tajnosti, vedela všetko, aj o Mrche. „Mám pocit, že neprejde deň, keď ma tá beštia nevytočí.“ Prstom som si pošúchala pehavý nos, za ktorý som si v puberte vyslúžila ne jeden výsmech. Podľa mňa sú pehy celkom sexi. V telke dávali anketu a väčšina opýtaných, podotýkam iba mužov, priznala, že sa im pehy na ženách páčia. Niektorí sa netajili tým, že sa im zdajú sexi.

„To kvôli nej máš takú depku? Vieš, čo hovorievam – každému sa raz všetko vráti.“

„Otázka je, kedy a či vôbec,“ ostávala som vo svojej pesimistickej nálade.

„No taaak, kašli na ňu,“ snažila sa ma utešiť.

„Nejde o Noru.“

„A o čo teda?“ Ivu prekvapili moje slová. Vždy išlo o Noru. Teda takmer. Zriedkavo, skôr výnimočne išlo aj o nejakého chlapa.

„Vieš, čo bude o pár mesiacov?“

Na druhej strane ostalo ticho.

Po chvíli opatrne dodala: „Neviem si takto narýchlo spomenúť.“

„Tak skús... Začiatkom júla,“ natáhovala som ju.

„Prepáč, Sandri, ale ja naozaj neviem,“ povedala rezignovane.

„Ty si zabudla na moju tridsiatku?“ skríkla som prekvapene.

„Tak toto si chcela počuť,“ docvaklo jej. „Jasné, že som nezabudla,“ ubezpečila ma Iva.

„Budem mať tridsať. Chápeš?“ povedala som s obavou v hlase. „To je strašné. Začnú mi pri-

búdať vrásky, spomalí sa mi metabolizmus, už teraz som tučná. Nemám ani frajera, dokonca ani vyhliadku na nejakého obstojného chlapa,“ vyratúvala som skleslo.

„Nepanikár. Ja mám tridsať už dva mesiace a nič zásadné sa v mojom živote neudialo. Je to iba pomyselná hranica, to je celé. Vieš, že niekto múdry raz povedal, že vek je len číslo?“

Pomrvila som sa a pohodlne som sa zaborila do mäkkej pohovky. „Ale keď ja mám pocit, že som nič nestihla. Akoby som svoj život nežila naplno.“

„Ach,“ Iva nahlas vzdychla. „Rozprávaš ako nejaká starena na sklonku života.“

„Veď práve. Nechcem dopadnúť tak, že nebudem mať v starobe na čo spomínať. Chcem to napraviť, kým je čas.“ Táto predstava ma desila.

„Je to iba tvoj subjektívny pocit. Mali by sme ti ho vyhnať z hlavy. Čo povieš na nákupy a kávičku v obchodnom centre?“

„Vieš, že nákupmi nepohrdnem nikdy,“ na perách sa mi zjavil letmý úsmev.

„V sobotu?“

„Tak neskoro?“

„Veď zajtra je piatok.“

„Tak dobre,“ dodala som.

„Zvládneš to?“ Iva sa chcela uistiť.

„Snáď,“ zase som sa dostala do smutnej nálady.

„Keby to na teba opäť doľahlo, napíš alebo zavolaj. Zatiaľ sa drž.“

„Ahoj.“

Len čo som zložila, ponáhľala som sa do kú-